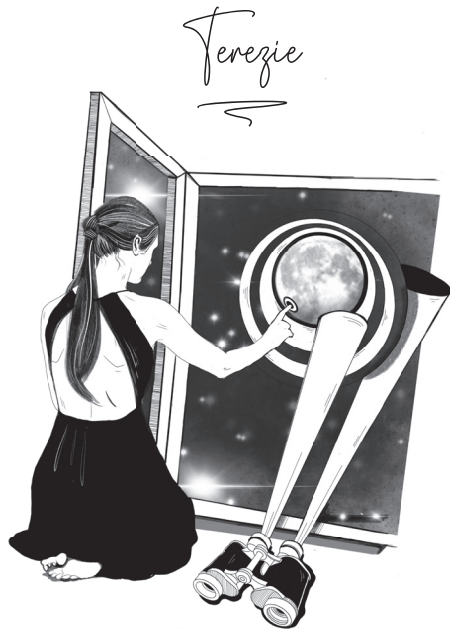

MĚSÍC A JÁ

Nic... Nikde nic, jen neproniknutelná tma.
Nikde nikdo, jen dalekohled, měsíc a pak já...
To ticho, ta samota, jen měsíc se na mě děsivě dívá,
v téhle strašidelné chvílce odpověď na všechno se skrývá.
Stačí jen pozorně naslouchat tichu... Slyšíš? To nic, nádech...
Život není jen o radosti, ale i o těžkých a náročných pádech...
V té nekonečné tmě a tichu odpověď najdeš vždycky,
prostě vždy!
Ta prázdnota, to děsivé nic... I poslední myšlenky už odešly...
Naslouchej tichu dál, koukni se na měsíc, usměj se přeci,
není nic lepšího než tyhle měsíčné,
tiché a o samotě probdělé noci...

ZAMYŠLENÍ

Chceš mít život jako já?
No ty ses snad zbláznila!
Že mi můj život závidíš?
Trpím a umírám – copak to nevidíš?
Bez přetvářek ani krok,
připadám si jako cvok.
Na všechny se usmívám,
ale uvnitř křičím – umírám!
Říkáš, jak milá, chytrá a usměvavá jsem,
tohle všechno bylo vždy jen mým snem...
Až teď, když ohlédnu se zpět,
vidím, jak krutý je ve skutečnosti svět.
Celý život někde v koutku, ve tmě,
čekala tam potichoučku ona na mě...
Byla jak anděl, velmi milou měla tvář,
až jsem se divila, že neměla svatozář.
Čas pomalu plyne a plyne...
Rychle se z ní stala moje přítelkyně.
Opravdu moc máme se rády,
zvládneme spolu kdejaké pády.
Ale pak najednou, zcela znenadání –
co se to děje, klame mě snad zdání?
Zmizel jí úsměv ze rtů, potemněly oči,
celý svět se najednou jen kolem čísel točí.
„Vždycky tu budu pro tebe,
nikdo tě ze správné cesty nesvede.“